

APUSTUĻU PRIEKŠZĪME

(1. TES. 2:1-12)

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Tes. 2:1-12, Ap. d. 16, 5. Moz. 10:16, Ps. 51:1-10, 2. Kor. 8:1-5, Lūk. 11:11-13.

ATMIŅAS PANTS:

„Bet mēs runājam tāpēc, ka Dievs mūs atradis par cienīgiem, uzticēdams mums evaņģēliju, un cenšamies izpatikt nevis cilvēkiem, bet Dievam, kas pārbauda mūsu sirdis.” 1. Tes. 2:4.

GALVENĀ DOMA:

Atklājot, kādai vajadzētu būt patiesajai motivācijai kalpošanā, Pāvils var palīdzēt mums visiem pārbaudīt savas sirdis un dzīves evaņģēlija gaismā.

Šīs nedēļas tēma iezīmē galveno pāreju Pirmajā vēstulē tesalonīkiešiem. Pāvils pārliek fokusu no draudzes (1. Tes. 1:2-10) uz apustuļiem un uz viņu pieredzi Tesalonikā (2:1-12). Iepriekšējā nodaļā Pāvils pateicas Dievam, jo ticīgie Tesalonikā veido savas dzīves, par paraugu ņemot Pāvilu, un arī paši kļūst par uzticības paraugiem. Tagad, 1. Tes. 2:1-12 Pāvils ieiet dziļāk jautājumā par dzīvesveidu, kas padara apustuļus derīgus būt par paraugu.

Lai gan ir daudzas iespējamās motivācijas mācīšanai, sludināšanai un kalpošanai, Pāvils norāda uz vienu, kas ir vissvarīgākā: lai kalpošana būtu patikama Dievam. Pāvils bija mazāk nobažījies par draudzes skaitlisku pieaugumu nekā par tās augšanu pareizajos principos ar Dieva žēlastības palīdzību.

Šajā nedēļā mēs ieskatīsimies Pāvila visapslēptākajā sirds stūrītī. Pāvils atklāj savu dvēseli tādā veidā, kas izaicina mūs pārskatīt savas cerības, sapņus un motivācijas garīgajā dzīvē, lai mēs būtu patikami Dievam un lai mums būtu pareizā ietekme uz citiem.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. augustā.

DROSME CIEŠANĀS (1. TES. 2:1, 2)

Izlasi 1. Tes. 2:1, 2 Apustuļu darbu 16. nodaļas gaismā. Kādas paralēles Pāvils velk starp savu kādreizējo kalpošanu Filipos un kalpošanu Tesalonikā? _____

1. Tes. 2:1 pārņem motīvus no pirmās nodaļas. Frāze „jūs jau paši zināt” atgādina to pašu valodu, kāda lietota 1. Tes. 1:5. Savukārt Pāvila atsauksme uz „darba sākumu” atgādina 1. Tes. 1:9. Tā Pāvils turpina tēmas, ko viņš ir pacēlis pirmajā vēstules nodaļā. Iepriekšējās nodaļas beigas tiek sasaistītas ar to, ko „ikviens” zina par tesalonīķiešiem. Šajā nodaļā viņš apspriež to, ko lasītāji zina par apustuļiem un viņu nodošanos ticībai.

Pāvils atgādina, cik apkaunojoši pret viņu un pret Sīlu izturējās Filipos evaņģēlija sludināšanas dēļ. Garajā ceļā no Filipiem uz Tesaloniku katrs solis bija sāpīgs atgādinājums par šo attieksmi. Nav šaubu, ka viņu sāpēm bija ārēji redzamas pazīmes, pat ierodoties Tesalonikā. Tagad, jaunā pilsētā, apustuļiem būtu bijis viegli neizvēlēties tik tiešu evaņģelizācijas metodi. Galu galā, ņemot vērā, kam viņi tikko bija izgājuši cauri, kurš viņiem kaut ko pārvestu?

Bet tesalonīķieši bija dedzīgi un atvērti patiesībai. Realitāte teica: „Nesludiniet evaņģēliju vairs nekad.” Bet sāpju un ciešanu vidū Dievs teica Pāvilam un Sīlam: „Esiet stipri. Esiet drosmīgi.” Tā viņi „sāka būt drosmīgi” (1. Tes. 2:2, autora tulkojums), neskatoties uz iespējamību, ka atkal varētu izcelties vajāšanas. Starp viņu cilvēcīgo stāvokli (un visām rakstura vājībām, kas nāk tam līdz) un Dieva piešķirto spēku bija spēcīgs un redzams kontrasts.

Beigās Kungs izmantoja šos ārējos apstākļus Savam godam. Sludinātāju redzamās brūces noderēja tesalonīķiešiem kā pierādījums divām lietām. Pirmkārt, evaņģēlijs, ko viņi sludināja, patiešām nāca no viņu personīgās pārliecības. Viņi to nedarija, lai gūtu personīgu labumu (skat. 1. Tes. 2:3-6). Otrkārt, klausītājiem bija skaidrs, ka Dievs varenā veidā ir atklājies Pāvila un Sīlas darbībā. Evaņģēlijs, ko viņi sludināja, nebija tikai intelektuāls veidojums. To pavadīja dzīva Kunga klātbūtne, kā to atklāja apustuļu dzīves (skat. 13. p.)

Uz ko tu norādītu kā uz pierādījumu, ka Dievs ir izmainījis tavu dzīvi? Vai šis pierādījums citiem ir redzams? Kā? _____

APUSTUĻA RAKSTURS (1. TES. 2:3)

Izlasi 1. Tes. 2:3. Kādu svarīgu domu Pāvils šeit izsaka par motīviem? _____

Senajā pasaulē bija plaši zināms, ka ir trīs veidi, kā pārliecināt cilvēkus mainīt savus uzskatus vai praksi. Ļaudis spriež par argumenta spēku pēc runātāja rakstura („ethos” grieķu val.), pēc paša argumenta loģikas vai kvalitātes („logos”) un pēc runātāja aicinājuma ietekmes uz klausītāja emocijām vai interesi („pathos”). Pāvils 1. Tes. 2:3-6 pievēršas apustuļu raksturam kā galvenajam sludināšanas elementam, kas ir novedis pie radikālām izmaiņām tesalonīķiešos.

Šajos pantos Pāvils pretstata sevi un populāros filozofus, kuru sludināšanas motivācija bieži vien bija gūt personīgu labumu (skat. 3. tēmu). Pāvils izmantoja trīs vārdus 3. pantā, lai aprakstītu iespējamās sliktās motivācijas sludināšanā vai kalpošanā.

Pirmais ir maldi, intelektuāla kļūda. Sludinātājs var būt sajūsmā par kādu ideju, kas vienkārši ir nepareiza. Viņš vai viņa var būt sirsnīga un patiesa, bet pievilt arī sevi. Viņi domā, ka dara labu citiem, bet viņus motivē nepareizas idejas.

Otrs ir netīri nolūki. Cilvēkus bieži vien pievelk personības, kas ir plaši pazīstamas sava spēka, ideju vai sasniegumu dēļ. Reizēm sabiedrības slavenību motivācija var būt seksuālās iespējas, kas nāk līdz ar labu vai sliktu slavu.

Trešo vārdu vislabāk būtu tulkot kā „krāpšana” vai „blēdība”. Šajā gadījumā runātājs skaidri zina, ka uzskati, ko viņš sludina, ir nepareizi, bet viņš apzināti cenšas nomaldināt cilvēkus, lai gūtu sev labumu.

Pāvils un Sīlu nemotivēja nevienu no šīm lietām. Ja tas tā būtu bijis, piedzīvojumi Filipos droši vien pārtrauktu viņu sludināšanu. Drosme, kādu viņi parādīja Tesalonikā, bija iespējama tikai Dieva spēkā, kas darbojās caur viņiem. Spēks, kāds evaņģēlijam bija Tesalonikā (skat. 1. Tes. 1:5), daļēji bija saistīts ar apustuļu raksturu, ko nevarēja nepamanīt viņu sludināšanā. Ar loģiskiem argumentiem un emocionāliem aicinājumiem vien nepietika. Viņu raksturi bija saskaņā ar to, ko viņi sludināja. Mūsdienu pasaulē, gluži tāpat, kā senajos laikos, šādam autentiskumam ir milzīgs spēks.

Pārdomā, kāda ir motivācija visam, ko tu dari. Cik tā ir šķīsta, cik tā ir brīva no maldiem, krāpšanas un netīrības? Ja tā nav tāda, kādai tai vajadzētu būt, kā tu vari to padarīt labāku? Skat. arī 5. Moz. 10:16, Fil. 4:13, Ps. 51:1-10. _____

IZPATĪKOT DIEVAM (1. TES. 2:4-6)

Izlasi 1. Tes. 2:4-6. Apraksti pretstatus starp Pāvila motivāciju kalpot un pasaulīgām alternatīvām, ko viņš piemin. Kāpēc vienmēr nav tik viegli redzēt starpību? Tas ir, kā cilvēki var piekrāpt paši sevi, runājot par savu motīvu šķīstumu? Kāpēc tas ir tik viegli?

Vārds, kas bieži tulkots kā „atradis par cienīgiem” (1. Tes. 2:4), atspoguļo domu par izvērtēšanu vai pārbaudīšanu. Apustuļi ļāva Dievam pārbaudīt viņu dzīves un nolūku saskaņā. Mērķis šai pārbaudei bija pārliecināties, ka evaņģēliju, ko viņi līdzdalīja, neizkropļos nesaskaņa starp to, ko viņi sludina un kā viņi dzīvo.

Kāds populārs tā laika filozofs rakstīja par pašpārbaudes svarīgumu. Ja tu gribi ienest izmaiņas pasaulē, viņš mācīja, tev pastāvīgi ir jāpārbauda savi motīvi un nolūki. Pāvils aizved šo domu soli tālāk. Viņš ir ne tikai pārbaudījis sevi, viņu ir pārbaudījis Dievs. Dievs ir apliecinājis, ka tas, ko Pāvils sludina, saskan ar viņa iekšējo dzīvi. Galu galā, Dievs ir vienīgais, kam ir vērts izpatikt.

Cilvēkiem ir nepieciešams apzināties savu vērtību, lai spētu darboties. Mēs bieži meklējam šo vērtību, uzkrājot ipašumus, savos sasniegumos vai pozitīvajā pieredzē, ko citi par mums ir izteikuši. Bet visi šie pašvērtības avoti ir gaistoši un īslaicīgi. Īsta un ilgtspējīga pašvērtība ir atrodama tikai evaņģēlijā. Kad mēs pilnībā aptveram, ka Kristus ir nomiris par mums, mēs sākam piedzīvot tādu vērtības apziņu, ko nekas šajā pasaulē nevar izkustināt.

Ko 1. Tes. 2:5, 6 pievieno trim motivācijām, kas uzskaitītas 3. pantā? _____

Glaimi ir saistīti ar izpatikšanu cilvēkiem, kas ir slikts pamats evaņģelizācijai. Pāvilu nemotivē tas, ko citi domā par viņu. Viņš arī norāda uz vēl vienu pasaulīgu kalpošanas motivāciju: naudu. Cilvēki, kuri ir guvuši svētības no kāda kalpošanas, parasti vēlas dot naudu šai kalpošanai vai arī pirkt tās produktus. Tas var kārdināt Dieva strādniekus pazaudēt skatu no vienīgās motivācijas, kas patiešām ir svarīga: patikt Dievam.

Kas tavā dzīvē ir Dievam patīkams un kāpēc? Kas nav tāds un kāpēc? _____

DZIĻĀ PIEĶERŠANĀS (1. TES. 2:7, 8)

Pāvila galvenā motivācija kalpošanā ir patikt Dievam, kā tas ir rakstīts 1. Tes. 2:4. Kādu vēl motivāciju Pāvils min tālākajos pantos? Skat. 1. Tes. 2:6-8. _____

Mūsdienų pasaulē nauda, sekss un vara bieži vien tiek uzskatīta par galveno cilvēka uzvedības motivāciju, vismaz pie tiem, ko ir pārņēmušas rūpes par savām interesēm. Pāvils izmanto daudz dažādu vārdu 1. Tes. 2:3-6, lai izslēgtu tamlīdzīgas motivācijas attiecībā pret viņa kalpošanu. Mantkārībai, netiklībai, krāpšanai un glaimiem nav vietas kristiešu dzīvē un kalpošanā. Apustuļus pirmkārt motivēja ilgas patikt Dievam visā, ko viņi darīja.

Pāvils 6. pantā atzīmē, ka apustuļi būtu varējuši kļūt par nastu tesalonīķiešiem, vai burtiksi – būtu varējuši uzkundzēties. Kā apustuļi un skolotāji viņi varēja pieprasīt sava statusa atzīšanu. Viņi varēja sagaidīt materiālus labumus un lai pret viņiem izturas ar īpašu cieņu. Bet Pāvils Tesalonikā atteicās no visa, kas varēja izraisīt šaubas par viņa motīviem vai kas varēja kļūt par klupšanas akmeni jaunatgriezto ceļā.

Lai gan Pāvila galvenā motivācija bija patikt Dievam, 7. un 8. pantā viņš izsaka vēl kādu motivāciju – tā ir viņa dziļā pieķeršanās pašiem tesalonīķiešiem. 8. panta valoda pauž emocionālu siltumu. Evaņģēlija sludināšana bija kaut kas daudz vairāk nekā Pāvila pienākums. Viņš atdeva cilvēkiem savu sirdi, sevi visu.

Kā draudzes Maķedonijā, kur atradās arī Tesalonika, reaģēja uz apustuļu maigumu? Skat. 2. Kor. 8:1-5. Ko tas mums māca par to, cik svarīgs ir to raksturs, kas liecina citiem? _____

Pirmdienas tēmā mēs minējām trīs senas pārliecināšanas atslēgas: runātāja raksturs („ethos”), loģiskā argumentācija („logos”) un apelēšana pie emocijām vai intereses par sevi („pathos”). Pāvils no 4. līdz 6. pantam uzsver apustuļu raksturu kā iemeslu, lai sekotu viņiem. Septītajā un astotajā pantā mēs redzam apelēšanu pie „pathos”, emocionālo saiti, kas attīstījās starp apustuļiem un tesalonīķiešiem. Evaņģēlijs ir visspēcīgākais tad, kad tas aizskar sirdi.

Padomā par kāda cilvēka raksturu, kas tevi pozitīvā ziņā ir garīgi ietekmējis. Kas bija tas, kas pamatā tevi aizskāra? Kā tu vari iemācīties līdzināties viņam vai viņai šajās rakstura iezīmēs? _____

NEBŪT PAR NASTU (1. TES.2:9-12)

*Ko vēl Pāvils, atrodoties Tesalonikā, darīja papildus evaņģēlija sludināšanai un kāpēc?
Skat. 1. Tes. 2:9, 10.* _____

Burtiski ņemot, izteiciens, ka Pāvils strādāja „dienu un nakti” būtu milzīgs pārspilējums. Grieķu teksts tomēr izsaka drīzāk domu par kvalitāti, nevis burtiski veltīto laiku. Citiem vārdiem, Pāvils teica, ka viņš strādāja vairāk, nekā to prasīja pienākumus, lai nebūtu viņiem par nastu. Pāvils negribēja, lai kaut kas nostājas ceļā viņa liecībai.

Bez tam viņš bija ļoti uzmanīgs, lai neparādītu tādu uzvedību, kas varētu kļūt par pārkāpumu vai nu Dieva vai citu cilvēku priekšā (skat. 1. Tes. 2:10, Lūk. 2:52). Pāvils un apustuļi centās būt „bez vainas” savās attiecībās, lai galvenā uzmanību būtu pievērsta evaņģēlijam.

Kādu salīdzinājumu Pāvils izmantoja 1. Tes. 2:11, 12, lai aprakstītu savu izturēšanos pret tesalonīkiešiem? Skat. arī Lūk. 11:11-13. Ko šis salīdzinājums māca? _____

Labs tēvs nosprauž robežas, kā arī sniedz iedrošinājumu un milestību. Viņš pielāgo savu audzināšanu un disciplinēšanu katra bērna unikālajam raksturam un emocionālajam stāvoklim. Atkarībā no bērna un no situācijas, tēvs var piedāvāt iedrošinājumu, bargu pamācību vai disciplināru sodu.

Šeit parādās zināma spriedze Pāvila misijas pieejā. No vienas puses, viņš vienmēr centās pielāgot savu metodi unikālajam cilvēku raksturam un situācijai. No otras puses, viņš bija nobažījies par saskanīgumu, lai ārējais un iekšējais cilvēks būtu viens un tas pats. Kā cilvēks var būt saskaņā ar sevi un patiess, bet tomēr būt „viss visiem”?

Atbilde ir milestība, kāda Pāvilam bija pret tiem, kas atgriezās. Viņš darīja visu, ko vien spēja, lai modelētu viņiem saskanīgu dzīvi. Tomēr viņš saprata, ka bija lietas, ar kurām viņi vēl nebija gatavi saskarties (skat. arī Jāņa 16:12). Tāpēc viņš strādāja ar savām rokām un pielāgoja savas pamācības, lai izvairītos no nevajadzīgām barjerām, kas traucētu cilvēkiem pieņemt evaņģēliju. Tā noteikti ir spēcīga mācība par pašuzpurēšanos.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Nav svarīgi, cik augstu amatu kāds ieņem, ja viņa sirds nav pildīta ar mīlestību pret Dievu un citiem cilvēkiem, tad tas nav īsts Kristus māceklis. Kaut arī tam būtu liela ticība un pat spēks darīt brīnumus, tomēr bez mīlestības viņa ticībai nav vērtības. Kāds var izrādīt lielu devību, bet ja viņš savu mantu nabagu uzturam izdala, vadoties no citiem motīviem un ne no patiesas mīlestības, tad ar šādu rīcību Dieva labvēlību neieņem. Savā centībā tas var mirt pat mocekļa nāvē, bet, ja šo soli neizraisa mīlestība, tad Dievs viņu uzskatīs par piekrāptu fanātiķi vai godkārīgu liekuli.” Elena Vaita „Apustuļu darbi”, 318., 319. lpp.

„Būdams uzmanīgs, atklājot saviem atgrieztajiem Rakstu skaidro mācību par pareizu Dieva darba atbalstīšanu, [...] reizēm savas kalpošanas laikā lielos civilizācijas centros viņš strādāja ar savām rokām, lai sevi uzturētu. [...]”

Pirmā vieta, par kuru mēs lasām, ka Pāvils strādāja ar savām rokām, lai sevi uzturētu, sludinot evaņģēliju, bija Tesalonika. (1. Tes. 2:6, 9; 2. Tes. 3:8, 9) [...]

Bet Pāvils neuzskatīja šādi pavadītu laiku par zemē nomestu. [...] Viņš pamācīja savus līdzstrādniekus garīgās lietās un arī bija par paraugu čaklumā un kārtīgumā. Viņš bija veikls, prasmīgs strādnieks, čakls darbā, „dedzīgs garā, gatavs kalpot tam Kungam”. (Rom. 12:11)” Elena Vaita „Evaņģēlija kalpi”, 234.-236. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Atceries kādu sāpīgu laiku savā dzīvē, ko tev ir nācies pārciest (fiziski, garīgi, emocionāli vai pa daļai no visa). Praktiski runājot, kā cilvēks var atrast prieku vai drosmi šādās ciešanās? Kāpēc runāt par šāda prieka un drosmes atrašanu ir daudz vieglāk, nekā to darīt?

2. Padomā par kāda cilvēka dzīvi, kas pavisam noteikti neatbilst kristieša dzīvei. Kā šis cilvēks ir ietekmējis savu staigāšanu ar Kungu?

3. Kāda ir bīstamība, emocionāli pieķeroties cilvēkiem, kuriem tu sludini evaņģēliju? Kā ir iespējams novilkt piemērotas robežas attiecībās, kas attīstās vienmēr, kad mēs strādājam cieši kopā ar citiem cilvēkiem?

KOPSAVILKUMS:

Šis nedēļas Bībeles pantos Pāvils atver savu sirdi, lai atklātu savus vispatiesākos kalpošanas motīvus. Augstākais motīvs ir patikt Dievam, vienalga, vai tiek izpatikts tiem, kam mēs kalpojam, vai netiek. Nauda, sekss un vara nav piemērota motivācija to cilvēku sirdīs, kas ir apņēmušies patikt Dievam. Nākamais svarīgais motīvs kalpošanā ir sirdī izjusta mīlestība pret pazudušajiem. Abi šie motīvi ir skaidri izteikti 1. Tes. 2:1-12.